

3806

~~М.А.~~  
17806  
Б.4523

-43-

# НЕПОРОЗУМІННЯ

Жарт на 1 дію.

З англійського переробка

СЕМЕН КРЕМІНЬ.

Ціна 20 центів.



*Накладом і друком „Українського Голосу”,  
Вінніпег, Манітоба, Канада,  
1928.*

Printed in Canada

**diasporiana.org.ua**

## „НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ МАТІЯ САНДОРФА”

Коли ся повість ще не була появилася книжкою, то оправлені в книгу витинки з часопису вандрували з рук до рук по Галичині, а потім і в Канаді. Вкінці привандрувала та інтересна книжка до „Українського Голосу”, і від тоді вже вона не вандрує одинцем але сотнями і тисячами. Ціна 2 томового брош. примірника 2.80 дол. Спеціальна ціна \$2.00  
В оправі \$2.75.

---

## „КАМІННА ДУША”

Повість — роман з буйного гуцульського життя. Написав Гнат Хоткевич. В повісті змальоване як найкращими барвами гуцульське життя, ворожбу і любов поппаді з ватажком опришків. Ціна \$1.50.

---

## „ПЕРВАНЕ ДИТТЯ”

Найбільша сензаційна повість в українській мові, що була друкована випусками і кожний випуск коштував 15 ц. Всіх випусків вийшло 62 і ціна їх \$9.30  
Спеціальна ціна за всі випуски \$7.50

Замовляти під адресою:

**UKRAINIAN VOICE**

**Box 3626, Sta. B. — Winnipeg, Man.**



# НЕПОРОЗУМІННЯ

Жарт на 1 дію.

З англійського переробив

СЕМЕН КРЕМІНЬ.



Накладом і друком „Українського Голосу”,  
Вінніпег, Манітоба, Канада,  
1928.

- **Published and Printed by the Ukrainian Publishing  
Company of Canada, Limited,  
Winnipeg, Man.**

## ДІЄВІ ОСОБИ:

Юрко Білий.

Анна, його жінка.

Маруся, їх дочка.

Іван Земляк, жених.

Микола Чубарський, приятель Білих.

Параня, служниця.

Федь, слуга.

---

**УРЯДЖЕННЯ:** Гарно уладжена кімната. Двері по обох боках сцени. Великі крісла, канапа, стіл, шафа (мисник), на столі ваза з квітами і часопис.

---

**ПАРАНЯ** стоїть біля шафи і чистить срібло. **АННА** і **МАРУСЯ** чіпають фіранки. **ЮРКО** ходить по кімнаті і стирає хустиною порохи з меблів.

**ЮРКО** — Ану, Параню, скорше! Зітри порохи з сього крісла.

**ПАРАНЯ** — Не маю часу, пане.

**АННА** — Параню, візьми сю фіранку.

**ПАРАНЯ** — Не маю часу, пані.

**МАРУСЯ** — Параню, поправ простирадло на столі.

ЮРКО — Параню, пильнуй своєї роботи і не сунь носа в не своє діло!

ПАРАНЯ — А так, ви все мусите зігнати на мені злість, коли що не піде так, як треба.

ЮРКО — Параню, ще раз кажу тобі, пильнуй своєї роботи!

ПАРАНЯ (скидає фартушок) — Овва, думаєте, що я дуже дбаю? Я іду геть такі зараз. Прошу дати мені мою платню. Я знайду собі місце, де знають, як зі службою поводитися.

ЮРКО (в бік) — До біса! І то саме в день, коли має прийти жених. Я не можу на се pozwoliли. Треба помякнути. (До Парані.) Ну, ну, Параню, не маєш чого так гороїжитися. Може я й справді троха за остро поступив з тобою. Та ти не гнівайся і кінчай свою роботу, а я піду до різника сам. Впрочім, нині прийде новий слуга. Пан Чубарський обіцяв прислати його нині. Тоді будеш мати менше роботи, зовсім менше. (До Анни і Марусі.) Ви спішіть-ся і зодягніть-ся, як слід, а я піду по кури.

АННА (до Марусі) — Ходи, доню, нам треба прибратися.

МАРУСЯ (підходить до Юрка) — Ска-

жіть мені, таточку, він чорнявий, чи русявий?

ЮРКО — А хіба я знаю? Я не бачив його. Та ти не журись. Ти скоро побачиш його на власні очі. (Анна і Маруся виходять на право, Юрко на ліво).

ПАРАНЯ — Тьфу, і скільки то вони клопоту завдають собі задля якогось там жениха, якого жадне з них ще навіть не бачило. Чи чув хто про таке? Та нехай там, хіба мене то що обходить? Мені треба краще спішитися, щоби покінчити роботу. (Дзвонить дзвінок). Ов, хтось іде. Цікаво, хто то? (Дзвінок знову дзвонить). Тай спішитися, мабуть дуже. Йду, йду!!! (Іде до дверей і отвирає).

(Входить Федь. Поводиться свobodно, мов дома.)

ФЕДЬ — Тут живе пан Білий?

ПАРАНЯ — Так, але його нема дома.

ФЕДЬ (сідає) — Я почекаю на нього.

ПАРАНЯ (в бік) — Поводиться, як в себе дома. (До Федя) Пані Біла є дома, коли-б що ви хотіли бачити її.

ФЕДЬ — Ні, мені треба пана Білого.

ПАРАНЯ — Ви знакомі з ним?

ФЕДЬ — Ні, зовсім ні, але він сподієсь мене сьогодні.

ПАРАНЯ (в бік) — Се певно жених панни Марусі. (Ходить уважно довкола нього і оглядає.) Увійде, зовсім увійде. (До Федя). Вибачте, але я мушу кінчити свою роботу. (Стирає порохи).

ФЕДЬ — Прошу дуже. Не стісняйтесь.

ПАРАНЯ (подає йому часопис) — Нинішній. Можете читати, заки пан Білий поверне.

ФЕДЬ — Дякую. Так і зроблю.

ПАРАНЯ (до себе, споглядаючи на нього скрито) — Що-ж, я бачила і гірших. Він зовсім пристойний. (Кланяєсь і виходить).

ФЕДЬ — Чудесна дівчина. Трошка за бистра, але увійде. (Оглядає кімнату.) Нічого собі помешкання. Думаю, що мені впадає тут. Коби тільки пан Білий вподобав собі мене. Але пан Чубарський запевнив мене, що скаже про мене добре слово, отже треба сподіватися, що все випаде як найкраще. Ов, хтось іде. (Читає).

(Входить Юрко.)

ЮРКО (до себе) — Параня каже мені,



що мій будучий зять вже прийшов. Цікаво, де він. Ага, а ось він!

ФЕДЬ (читає голосно) — Ціни збіжжа пішли вгору.

ЮРКО (до себе) — Інтересується цінами збіжжа. Так і видно, що він не будь хто. (Голосно) Пане!

ФЕДЬ (зриваєсь) — Пане, я, я, — прошу вибачити, я... (Кланяєсь, як слуга).

ЮРКО (перериває йому) — Але-ж, ласкавий пане. (В бік.) Гарний мущина.

ФЕДЬ (до себе) — Ух, який-же він поганий.

ЮРКО — Мій ласкавий пане, я дуже жалую, що ви мусіли чекати на мене.

ФЕДЬ (кланяєсь) — Але-ж, прошу, не згадуйте нічого.

ЮРКО (в бік) — Так і пізнати, що чоловік доброго виховання.

ФЕДЬ — Пан Чубарський прислав мене до вас. Почувши, що ви пошукуєте за...

ЮРКО (перебиває йому) — Знаю, знаю, не потребуєте казати мені. Але ви певно втомлені з дороги. Чи мали гарну подорож?

ФЕДЬ (здивовано) — Е-е-е, так, так, пане. (В бік.) Що за добрий пан!

ЮРКО — Чи можу поспитати, як у вас все дома? Як ваша дорога мама? Я не маю чести знати її особисто, але можу уявити собі, що вона не аби яка жінщина, коли виховала такого гарного сина, як ви.

ФЕДЬ (здивовано) — Дякую, пане, щиро дякую. Моя мама здорова. Поводиться їй як найкраще. (В бік.) Коли я виходив з дому, вона прала шмаття.

ЮРКО (стискаючи Федеви руку) — Приємно почути, дуже приємно. Прошу сідати.

ФЕДЬ — Але-ж пане, тее то...

ЮРКО — Алеж я прошу вас, дуже прошу.

ФЕДЬ — До ваших услуг, ласкавий пане. (В бік.) Чи вже чув коли хто, щоби в такий спосіб поводитися зі слугами?

ЮРКО — Так, прошу, сідайте. (Федь сідає). Блище, блище, прошу блище. (Федь за кожним запрошенням присуваєсь до Юрка.) Прошу, прошу, ще блище. Я хочу поговорити з вами по щирости. Хочу відкрити перед вами, так би сказати, моє серце. Ви зробили на мене вельми приємне вражіння, дуже приємне. Дав би то Бог, щоби ви зробили таке саме миле вражін-

ня ще на одну особу, від якої найбільше залежить, а саме на мою дочку. Бачите, пане, ви мусите здобути її прихильність, бо тут все від неї залежить. Бажаючи її добра, я не можу і не хочу впливати на неї. Отже щодо справи, в якій ви прийшли сьогодні, то все буде залежати від її згоди.

ФЕДЬ (в бік) — Ага, значить, його дочка тут господинею. Що-ж, я вже нераз таке бачив. (Голосно) Але я надіюсь, пане, я дуже надіюсь, що...

ЮРКО (перебиває) — А вже-ж, а вже-ж. Треба надіятися. Крім того я поможу вам. Я уряджу стрічі між вами обома і буду лишати вас на самоті, скільки лише буде можна, так, що коли прийдеться до поцілуїв, то я зовсім не буду вам на перешкоді. А коли-б я і був присутний, то примкну очі і заткаю вуха, щоби і не чути і не бачити.

ФЕДЬ (в бік) — Що він таке верзе?

ЮРКО — Але се тільки тому, пане, що я знаю, що ви чесний чоловік. (Встає).

ФЕДЬ (встає також. До себе) — Ну, я такого дивного пана ще не мав.

ЮРКО — Я повинен був представити вас моїй дочці вже перед сим, але мені так

було мило розмовляти з вами, що я, признаюся, призабув.

ФЕДЬ — Але-ж прошу, мені також було дуже приємно.

ЮРКО — А тепер приступім до діла. Я знаю ваше положення, а ви знаєте, кільки я даю.

ФЕДЬ — Ні, не знаю. (В бік.) Тепер я довідаюсь, яка буде моя платня.

ЮРКО — Не знаєте?! А хіба пан Чубарський не казав вам?

ФЕДЬ — Ні. Не казав мені нічого.

ЮРКО — Він повинен був сказати. Тим більше, що я дуже не люблю говорити про грошові справи. Вірю, що й ви так.

ФЕДЬ — А все-ж таки я любив би знати, скільки ви дасьте мені.

ЮРКО — Мій адвокат скаже вам про се. Ви можете бути спокійні, що непорозуміння між нами ізза грошей не буде.

ФЕДЬ (в бік) — Його адвокат! Се перший раз доводиться мені годитись за платню за посередництвом адвоката.

ЮРКО — Дбати про матеріальний добробут — се є наш обовязок. Але здобути любов і пошану дорогої нам особи, от се, пане, повинна бути ціль нашого життя,

бо тільки від сего залежить щастя в життю. Доля судила нам, пане, жити разом, бо ви, сподіюсь, не схочете покидати нашої хати.

ФЕДЬ — Ні, пане.

ЮРКО — Коли так, то згода. (Подає йому руку).

ФЕДЬ (бере руку) — Так, пане, згода. (В бік.) Отже я нанятий.

ЮРКО — Ми живемо через дев'ять місяців в місті, а через три на побережжю моря. Чи ви згоджуєтесь на се?

ФЕДЬ — Ще й питаєте?

ЮРКО — Але колиб ви воліли жити над морем чотири місяці, то я не маю нічого проти того.

ФЕДЬ — Ні, три місяці досить.

ЮРКО — Ви пливаєте?

ФЕДЬ — Трошка. Але я дуже люблю купатися.

ЮРКО — Я пливаю, як риба. Я навчу і вас пливати.

ФЕДЬ (в бік) — Чи ви вже чули про таке, щоби пан вчив слугу пливати?

ЮРКО — Але вертаймо до нашого способу життя. Ви любите море, любите купатися, гаразд, отже через три місяці жи-

емо над морем. Але приходиться зима і ми вертаємо до міста. Я признаюсь вам, що я дуже люблю ходити до театру. Я маю свою приватну льожу. Я ходжу до театру майже кожного вечера.

ФЕДЬ — Гм, коли так, то мені прийдеться пізно лягати спати. Але се нічого, пане, я знаю свій обов'язок. Я буду чекати на вас кожного вечера.

ЮРКО — Чекати на мене кожного вечера?! Але-ж ні, не треба. Ага! А ось я знаю, чому се так. Ви хочете бути як найдовше з моєю дочкою! Ах, ви... (Підморгує і штуркає його пальцем в бік).

ФЕДЬ — Але-ж, пане!

ЮРКО — Ха-ха-ха-ха, а я за кару буду брати вас з собою.

ФЕДЬ — Я у всьому буду послушний вам.

ЮРКО — Добре. А тепер я піду по свою жінку і дочку. Коли ви зробите таке приємне вражіння на них, як зробили на мене, то можете бути певні, що щастя всіх нас запевнене. (Виходить).

ФЕДЬ — Він поводитьсь зі мною не як зі слугою, а як зі своїм найщирішим при-

ятелем. Коли і його жінка така добра і дочка, то я буду мов в раю.

(Входять: Юрко, Анна і Маруся).

ЮРКО (весело) — А ось і вони. (Представляє). Моя подруга. Моя дочка.

ФЕДЬ (кланяєсь) — Слуга пані. Слуга панночки.

ЮРКО (до Федя, тайно) — Ну, що ви думаєте про неї?

ФЕДЬ — Про кого, про паню Білу?

ЮРКО — Ні, ні, не про неї. Про дочку.

ФЕДЬ — Вона дуже мила і гарна.

ЮРКО — Вона вам подобається, що? Знаменито. А тепер я спитаю її, чи вона вподобала собі вас. (Підходить до Марусі, по тихо.) Ну, що ти думаєш про нього?

МАРУСЯ — Він мені подобається.

ЮРКО — Гарно, гарно! (Затирає руки і підходить до Федя.) Славно, славно, ви подобаетесь її. Чудесно, чудесно.

АННА (до Федя) — Я хочу щось сказати вам. (Відводить його на бік.) Пане, я певна, що ви зрозумієте почування матері в таку важну хвилю, як отся. Ви вкоротці будете мати нагоду спитати її самі, чи вона вподобала собі вас, чи ні, бо ми все поли-

шаємо для її власного вирішення. Ви можете увійти до сего дому тільки за її згодою. Але я вважаю за свій материнський обов'язок сказати вам, пане, кілька слів про неї. (Втирає сльози.) Вона ще тільки дитина, пане, тільки дитина. Ми виховали її як найкраще і ми сподіємось, що ви будете добрі для неї. Вона має добре виховання, гарно грає на п'яні і може випікати різні тісточки. (Втирає сльози). А тепер, пане, ви можете самі поговорити з нею. Ми з моїм мужем не будемо звертати на вас уваги.

ФЕДЬ (в бік) — Фу, як вони церемоняться, наймаючи слугу. (Підходить до Марусі, яка видимо хвилюється.) Панно, я знаю, що моя будучність залежить від вас. Маю надію, що ви не проженете мене. Ви знайдете в мені вірного, відданого вам слугу.

МАРУСЯ (в бік) — Він відразу приступав до діла. (До мами.) Чи я можу відповісти сему панови, мамо?

АННА (зворушено) — Так, доню.

МАРУСЯ — Я не сумніваюся в широті ваших слів, але воно тяжко рішати та-



ку справу так нагло. Ми повинні перше пізнати одно одного блище.

ФЕДЬ (в бік) — Вони хочуть взяти мене перше на пробу.

МАРУСЯ — Але коли ви вірите, що ми будемо щасливі, будучи близько одно одного, то лишайтесь. (Відступає).

ЮРКО (до Федя) — Отже все добре, що? Добре, що я купив нову хату, більшу як сю, а то в сій хаті було-б нам всім трохи тісно. Хата на вулиці Побіди. Чи ви любите ту часть міста?

ФЕДЬ — Трошқа за далеко від ринку, отже не так вигідно з покупками. Але се нічого, я навчений ходити.

ЮРКО — Хата має два поверхи...

ФЕДЬ — О, се вже не так добре. Треба буде двигати на гору різні річи.

ЮРКО — На верхнім поверху є гарний балькон.

ФЕДЬ — Чудесно. Буде де витріпувати дивани.

ЮРКО — Як я бачу, то ви практичний чоловік. Ви памятаєте навіть про такі мало-важні річи, як вибивання диванів, купування на ринку провіантів і тим подібне.

ФЕДЬ — Пане, ви будете вповні задоволені з мене. (Витягає з кишені щітку і починає чистити Юркови ковт).

ЮРКО — Але-ж, пане мій, я не можу дозволити на се. (Відбирає від Федя щітку і хоче чистити його ковт. Той не дається. Повторяється).

АННА — Ми тепер підемо оглянути нову хату. (Кличе через двері.) Параню! Принеси нам капелюхи.

(Входить Параня і подає капелюхи. Ті вдівають).

АННА — Ми готові. Панове, просимо.

ЮРКО (до Федя) — Пане, подайте руку моїй донці.

ФЕДЬ (в бік) — Подати їй руку! Він зсунувся з глуздів. Слуга подавати панні руку! (До Юрка.) Пане, боюсь, що се не буде на місци.

ЮРКО — Може й правда. Може се ще за скоро. В такому разі подайте руку моїй подрузі. Вона стара, отже їй все одно.

ФЕДЬ (в бік) — Ну, я в такого маняка ще не служив.

ЮРКО — Готово? Далі в дорогу.

(Виходять всі, крім Парані.)

ПАРАНЯ — Сид-ганьба. Що тільки прийшов, а вони вже так поводяться з ним, як із зятем. (Дзвінок.) Певно пекар. (Отвирає двері і вертає). Прошу, пане Чубарський!

ЧУБАРСЬКИЙ (бере її під бороду) —  
Добрий день, зазулько.

ПАРАНЯ — Геть! Не жартуйте.

ЧУБ. — Ов, злісна?

ПАРАНЯ — Так, дуже.

ЧУБ. — А то чому?

ПАРАНЯ — Бо не маю часу. Роботи повні руки.

ЧУБ. — Ну, ну, робота ніколи не переробиться. Пан Білий дома?

ПАРАНЯ — Ні!

ЧУБ. — Пані Біла?

ПАРАНЯ — Ні!!

ЧУБ. — Панна Біла?

ПАРАНЯ — Ні!!!

ЧУБ. — Коли вернуть?

ПАРАНЯ — Почекайте, побачите! (Виходить).

ЧУБ. — Фу, яка злісна сьогодні. Цікаво, де Іван подівся. Він ішов зі мною. Іва-

не, гей! (В дверях показується Іван. Дуже засоромлений).

ІВАН — Я тут.

ЧУБ. — Ходи сюда. Чого боїшся?

ІВАН — Я бачив в почекальни портрет Марусі і задивився на нього. В мене не стане відваги освідчитися їй.

ЧУБ. — Не бійся, вона не зість тебе. Ну, бувай здоров, мені треба іти. (Хоче іти).

ІВАН (ловить його за рукав) — Що?! Ви хочете полишити мене самого? Я думав, що ви представите мене.

ЧУБ. (виймає годинник) — Не можу. Я маю одну дуже важну справу, отже мушу іти.

ІВАН — Але ви знаєте, який я несмілий.

ЧУБ. — Набери відваги. Все, що ти маєш зробити, то, побачивши пана Білого, кинутись до нього, схопити за руку і сказати: „Я є Іван Земляк”!

ІВАН — Я боюсь... Який він чоловік, той мій будучий тесть?

ЧУБ. — Дуже добрий чоловік, але дивак. Любить пожартувати з кожного.

ІВАН — Сього я не боюсь. Я несмілий з дівчатами, але щодо мушин, то я годен по-

стояти з будь ким. Я також жартувати  
вмію.

ЧУБ. — Отже й добре. Бувай здоров.  
(Хоче йти).

ІВАН (спиняє його) — Але я все таки  
чуюся ніяково. Лишіться.

ЧУБ. — Не можу. Бодрись. Я вскорі по-  
верну. (Виходить.)

ІВАН — Ух, аж мороз поза шкіру йде.  
Що мені робити? Гей-би на смерть йшов.  
Ов, чиїсь кроки. Може вона? (Втирає ху-  
стиною обличча). Фу, аж піт виступив на  
чоло. Треба напиться води. (Підходить до  
столика і наливає в склянку води. Вода  
розливається на диван). Ах, що за неща-  
стя. Що тут робити? Що мій будучий тещь  
скаже? А будуча теща і будуча подруга?  
Чекай, треба витерти воду хустиною. (Ви-  
ймає хустину, присідає на підлогу і вити-  
рає. Входить Юрко, якого Іван не бачить).

ЮРКО — Все порішено. Він любить на-  
шу нову хату. (Побачивши Івана). Ов, а се  
хто?

ІВАН (не оглядаючись) — Хтось увій-  
шов. Пропав я. (Юрко присідає на землю,

напроти Івана. Дивляться один на одного).

ЮРКО — Ти що тут робиш?

ІВАН (в бік) — Се певно мій будучий тесь. (Кланяється Юркови).

ЮРКО — Чому не відповідаєш?

ІВАН — Та я те, я стираю воду.

ЮРКО — Я бачу се, але хто ти такий, до біса?

ІВАН (несміло) — Хіба ви не догадались? Я прийшов від пана Чубарського! (Встають оба).

ЮРКО — Від пана Чубарського? А так, я знаю. (В бік.) Се новий слуга. Але який він нездара! Вберіть слугу, як хочете, а він все таки на слугу подібний.

ІВАН (викручує хустинку).

ЮРКО — То що робиш?

ІВАН — Хіба не бачите? Викручую воду. (Робить те саме).

ЮРКО — Ти дурень! (Іван сміється гупо).

ІВАН — Так, пане. (Знову сміється гупо).

ЮРКО — Якого біса смієшся?

ІВАН (в бік) — Ось тобі прийяття від будучого тесья.

ЮРКО — Ходи сюди до світла, хай подивлюсь на тебе. Ти не дуже то сильний. (Термосить ним).

ІВАН (до себе) — Цікаво, чи він жартує, чи на правду? (До Юрка.) Я тішусь добрим здоровлям, пане.

ЮРКО — Ану, перейдись по хаті, хай побачу, як ти виглядаєш.

ІВАН — Ви хочете бачити, як я ходжу?

ЮРКО (злісно) — Так! Ходи, ну!

ІВАН (ходить, до себе) — Що за приняття!

ЮРКО — Коли вбереш уніформ, то увійдеш. (Іван все ще ходить.) Але ходи просто. Груди наперед, голову до гори, руки по швам.

ІВАН (до себе) — Чубарський правду казав. Мій будучий тесть дійсно любить жартувати.

ЮРКО — Гаразд, я візьму тебе на спробу!

ІВАН — На спробу?! (В бік.) Отсе справді жарт — зять на спробу.

ЮРКО — Так, я беру кожду річ на спробу.

ІВАН (в бік) — Цікаво, чи і свою жінку він брав на спробу?

ЮРКО — А тепер скажи мені: чому ти покинув останнє місце?

ІВАН — Останнє місце? (В бік.) Він певно має на думці місце, де я перше жив. (До Юрка.) Що-ж, мої кредитори не давали мені спокою і я мусів забиратися.

ЮРКО — Ти повинен жити відповідно до своїх засобів. Чи ти знаєш свою службу?

ІВАН — Яку службу? (В бік.) А, він знов жартує! (До него.) Так, думаю, що знаю. Я певний, що ви будете задоволені з мене. Але я мушу сказати вам ось що: Я з мущинами почуваю себе зовсім вільно, але що до жінок, то вже ні. О, ні. І через се мені буде дуже важко жити з вашою дочкою.

ЮРКО — З моєю дочкою?! .

ІВАН — Так. Але, що до вас, то ви будете задоволені з мене, бо я люблю жартувати.

ЮРКО (в бік) — Що за ідіот!

(Входить Параня.)

ПАРАНЯ — Пане, там адвокат чекає на вас.

ЮРКО — Зараз йду до него. Се, Пара-



ню, наш новий слуга. Покажи йому, що він має робити.

ІВАН (до себе) — Я є новий слуга?! А се що? Ага, він знов жартує. Ну, ну, хай жартує здоров. Ха-ха-ха.

ЮРКО — Якого біса смієшся?! Чого ти все так смієшся?

ІВАН — Ні, не все, тільки коли бачу смішні річі. (Показує пальцем на Юрка).

ЮРКО (до себе) — Я буду мати велику приємність викинути його з хати. (До Івана.) Ся дівчина — моя кухарка.

ІВАН — І гарна до того.

ЮРКО (злісно) — Так, але ти не маєш найменшого права завважувати се. Розумів?! (Пробує поцілувати Параню).

ПАРАНЯ — Геть, пане!

ЮРКО — Я тільки хочу показати се-му непотрібови, чого він може сподіватися, коли-б поважився обняти тебе так, як я — ось так, о (пробує обняти її за стан).

ПАРАНЯ — Ось, чого він може сподіватися від мене за се (ударяє Юрка по лиці).

ЮРКО (до Івана) — А що, бачив? Хай се буде наукою для тебе.

ПАРАНЯ — Не забудьте, пане, що там адвокат чекає на вас.

ІВАН — А я знаю, чого він прийшов.  
Ха-ха-ха!

ЮРКО — Не смійся, як ідіот, а то мені терпець урветься! (Виходить).

ІВАН (до себе) — Як довго він буде так жартувати зі мною?

ПАРАНЯ (підходить до нього з фартухом) — Ось твій фартух.

ІВАН — Фартух? А то по що?

ПАРАНЯ — Застелитись. (Застелює його). Чей-же не будеш ходити по хаті без фартуха.

ІВАН — Гей, та-ж се фартух слуги. Як бачу, то жарт дальше продовжується.

ПАРАНЯ — Який жарт?

ІВАН — Ти не знаєш? Хай і так. А я знаю і буду жарт дальше продовжати.

ПАРАНЯ — Ну, ну, з тебе цілий жарт, тільки глупий. Ось на се срібло і занеси до їдальні. Я зараз там буду і покажу тобі, що маєш робити.

(Іван виходить сміючись. Входять Маруся і Федь попід руки, за ними Анна. Вона глядить на них і усміхаєсь щасливо.)

АННА (до себе) — Яка моя доня щаслива. Золото мое дороге!

ПАРАНЯ — Прошу, пані, адвокат прийшов.

АННА — Добре, я зараз піду до нього.

ПАРАНЯ — Також новий слуга прийшов, але такий дурний, як чобіт.

АННА — Нехай там, не до слуг мені тепер. Вийди, Параню. (Параня виходить. До Федя.) Чи ви позволите мені сказати кілька слів Марусі в чотири очі?

ФЕДЬ — Але-ж прошу. (Бере стирку і стирає порохи з крісел).

АННА — Моя дорога Марусю. Я жила довше, як ти, отже більше світа знаю, тому послухай, що я маю тобі сказати. (Показує головою на Федя). Я певна, що він зараз освідчиться тобі. Але ти не повинна за скоро прийняти його освідчини. Коли-б він почав настоювати, аби ти дала йому відповідь зараз, то скажи: „Я мушу перше поради-ся мамці”. Се на те, доню, аби він не подумав, що ти кидаєшся йому на шию. А коли-б він таки настоював, то ти подзвони в дзвінок і я прийду. (До Федя, зворушено.) Ох, пане, ви не знаєте, скільки мама мусить натерпітися для своїх дітей. Ви не мама, правда?

ФЕДЬ — Ні, пані.

АННА — Отже ви не можете знати, що діється в маминім серці. Я йду до адвоката, а ви даліше запізнавайтесь. (Виходить).

ФЕДЬ (в бік) — Фу, і старий дурний і стара дурна. Ану, чи хоч молода має троха глудів. (До Марусі.) Панно Марусю. (Кланяєсь їй).

МАРУСЯ (відступає) — Пане, я, я...

ФЕДЬ — Панно Марусю, прошу вас, вислухайте мене.

МАРУСЯ — Я слухаю, пане.

ФЕДЬ — Я маю визнати вам велику тайну.

МАРУСЯ — Не кажіть мені нічого, пане, не кажіть мені нічого!

ФЕДЬ — Але-ж се дуже важна тайна.

МАРУСЯ (налякано) — Важна тайна? Я не смію слухати таких тайн. Мама мені не дозволили.

ФЕДЬ — Ваша мама не сміє мені забронити виявити сеї тайни. (Підходить до неї).

МАРУСЯ — Не підходіть до мене, не підходіть!

ФЕДЬ (в бік) — Отже вона така сама

дурна, як і старі. (До неї.) Але-ж ви мусите вислухати мене, панно.

МАРУСЯ (в бік) — Добре казала мама, що він буде настоювати. (До нього). Не підступайте блище, пане.

ФЕДЬ — Я не той, за кого ви мене вважаєте.

МАРУСЯ — Я бачу, що ні, бачу!

(Входить Іван.)

ІВАН — Отже вони жартують зі мною. Ну, нехай, пожартую і я.

ФЕДЬ (побачивши Івана) — А се хто?

ІВАН (побачивши Марусю) — Се вона, вона. Та, якої портрет показував мені Чубарський. (Падає перед нею на коліна.) Ох, ласкава панно, яке щастя глядіти на вас. Які ви гарні. Як люблю я вас! Я тільки й чекав, щоби побачити вас і освідчитися вам. (Бере її за руки, вона вириває і відступає, а він на колінах за нею.) — Не відгоніть мене від себе, не запропасть могої долі. Я...

МАРУСЯ -- А-й-й-й-й!! Мамо! Мамо! Татку!

(Вбігають Юрко, Анна і Параня.)

ЮРКО і ФЕДЬ (кидаються на Івана і копають його) — А на! А на! А на!

МАРУСЯ (біжить до мами) — Ах, мамцю, як я налякалась!

ПАРАНЯ — Ще його раз, пане, ще його раз.

ІВАН (зриваєсь на ноги і стає за столом так, щоб ті не могли дістатись до нього. До Юрка) — Гов, пане, годі більше. Я люблю жартувати, але і жарт мусить мати міру. Ви назвали мене слугою — гаразд, коли се вам приносить приємність, я не маю проти сего нічого. Ви казали натягнути на мене фартух, нехай і се. В жарті не одно приймаєсь. Але коли ви беретесь вже й копати мене, то вибачайте, такого жарту я від вас приймати не можу. Не можу, хочай би ви й мали бути моїм тестем.

ВСІ — Тестем?

ЮРКО — Я маю бути твоїм тестем? Як ти смієш таке говорити? (До нього з кулаками.) Ти, сякий такий, важишся називати мене своїм тестем? Чекай, дам я тобі тестя! (Підходить до нього з кулаками).

ФЕДЬ (в бік) — Ха-ха-ха, він бере мою заплату.

(Входить Чубарський.)

ІВАН — Пане Чубарський, скажіть їм, хто я такий.

ФЕДЬ — Пане Чубарський, скажіть їм, хто я такий.

ЧУБАРСЬКИЙ — Що тут такого?

ЮРКО — Як то що такого? Кого ви нам прислали, га?

ЧУБ. — Я? Я-ж прислав їх обох — і того і того.

ЮРКО — А хто-ж з них є хто?

ЧУБ. — Отсей є пан Іван Земляк, а той є Федь, новий слуга.

МАРУСЯ — Ах, мамо, мамочко, а я почала любити слугу!

(Хвиля мовчанки.)

ЮРКО (оглядає Івана) — Гм, коли приглянутися йому, то він справді не виглядає на слугу. Ну, Марусю, серце, татко зробив маленьку похибку. А тепер ти і мама мусите допомогти мені перепросити пана Земляка.

ІВАН — Нічого, пане. Хто знає, чи ся помилка не вийде нам всім на користь. Параня, ось тут, навчила мене, як чистити срібло, як застелювати стіл та ще дещо з

хатньої роботи. А се мені певно придасться, коли панна Маруся і я почнемо господарювати. Чи так, панно Марусю. (Підходить до неї).

Куртина.



## „СОРОК ТИСЯЧ МИЛЬ ПІД ВОДОЮ”.

Захоплююче оповідання про плавання під водою і про дива на дні моря. Читається так, якби той, що написав згадану повість, оглянув особисто ціле дно моря. Про уяву читається як про дійсність.

Дуже цікава ілюстрована книжка.  
Ціна книжки лише \$1.00.

---

## „КУДЕЯР”

Дуже займаюча історична повість. Написав М. Костомаров. Хто любить в історичних повістях, то кращої повісти від висше згаданої повісти годі найти. Поручаємо сю повість кожному. Спеціальна ціна \$1.00

---

## „ГРАФ МОНТЕ КРІСТО”

Величава повість Александра Діма. В ній прочитаєте про страшні муки замкнених нещасників в кріпости на морю, про утечу і про найцікавіші безчисленні пригоди осіб повязаних все вічно любовю і вірністю. Крім того, ціла повість повязана думками людської мудрости. Появилася друком в чотирох томах. Звичайна ціна 4.00 дол. Спеціальна ціна для читачів видань „Українського Голосу” \$3.25.

Замовляти у видавництва:

**UKRAINIAN VOICE**

Box 3626, Sta. B. — Winnipeg, Man.

# УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

широ народний, поступовий часопис в Канаді.  
Виходить що тижня „не для зиску, але для по-  
борювання темноти”.

Рік видавання 19-ий.

Річна передплата в Канаді \$2.50

” ” за границею \$3.00

**Читайте його і ширіть приєднуванням  
нових передплатників.**

Оголошення в „Українським Голосі” приносять  
результат.

Пошукуйте в „Українським Голосі” за свояка-  
ми і іншими, котрих бажалиб віднайти.

**ДРУКАРНЯ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ”**  
виконує всякі друкарські роботи по приступній  
ціні.

**КНИГАРНЯ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ”**  
має на складі всякі українські книжки.

Пишіть по безплатний катальог.

Редакція, Адміністрація і Друкарня  
містяться під

210—214 DUFFERIN AVE.

**UKRAINIAN VOICE**

P. O. BOX 3626 WINNIPEG, CANADA